

som jo blev aftalt mellem CD og SF og regeringen, er jo ikke helt godt nok. Dels er det for uambitiøst i sit sigte, dels er der det store spørgsmål om de rigtige job, som ikke blev helt rigtige rigtige job.

Det er jo utroligt, at man hårdnakket fastholder, at de her job på grund af overførslen af de 100.000 kr. ikke indgår i optjeningen af dagpengereetten. Er der en særlig økonomisk begrundelse? Nej, det er der nok ikke. Er der så en menneskelig, moralsk begrundelse? Det er der vel heller ikke.

Under alle omstændigheder er vi bekymrede for konsekvenserne af det, fordi det, vi kan se, er, at det kan føre til en stavnsbinding af de folk, der har fået et servicejob, frem til, at de kan gå på efterløn eller pension. For hvem tør forlade et servicejob til fordel for et rigtigt rigtigt job, hvis ikke de kan være fuldstændig sikre på 1 års ansættelse? Og hvem kan være fuldstændig sikker på 1 års ansættelse i dag? Det er der vist ikke mange der kan.

Enhedslisten har de sidste 5 år fremsat noget, der ligner det her lovforslag. Vores udgangspunkt har jo været den samme tankegang. Det har dels været de arbejdsløses behov, der har været udgangspunktet, dels arbejdsmarkedets behov, hvad angår den offentlige service. Men allermost har det jo været et forsøg på et indgreb over for den absurditet, at der er ledige hænder og samtidig uløste opgaver, når man med næsten ingen midler fra det offentlige kan forsøge at løse begge problemer på én gang. Derfor er vi selvfølgelig meget tilfredse med, at der nu er kommet sådan et forslag på bordet, og der er jo heller ingen tvivl om, at vi støtter det.

Vi havde foretrukket, at det så lidt anderledes ud. Vi havde f.eks. hellere set, at målgruppen var blevet defineret ud fra ledighedslængden og ikke ud fra et alderskriterium. Sådan endte det ikke.

Når vi peger på problemerne i forbindelse med forslaget, er det jo samtidig en kritik af, hvordan forløbet blev under finanslovforhandlingerne. Vi var og er mildt sagt utilfredse med, at vi i sidste fase af forhandlingerne blev holdt udenfor, på trods af at alle var klar over, at vi var parat til at slutte op om sådan et forslag og rent faktisk også har en vis ophavsret til det. Vi synes ikke, det var en anstændig måde at forhandle på.

Når vi tilslutter os lovforslaget alligevel, er det selvfølgelig, fordi det er et forslag, der peger i den rigtige retning.

Ole M. Nielsen (KRF):

Ved de par møder, vi var med til i den brede kreds af partier omkring det store bord hos finansministeren, syntes vi faktisk, at der fremkom et ganske godt oplæg til det, som kaldtes servicejob, men som så senere i en større kreds blev til noget helt andet.

Vi var i et par uger dér meget, meget forbavset over, at vi ikke blev indkaldt til flere møder. Jeg kan tydeligt huske, hvad vi sagde ved det sidste møde, vi var til hos finansministeren om det emne her: at vi var meget positivt indstillede over for noget i omegnen af det, der lå på bordet her.

Jeg kan også huske, at der til møderne hos arbejdsministeren, hvor vi arbejdede med arbejdsmarkedsreformen, hver gang ved slutningen af mødet blev sagt: Så formoder jeg, at det dér med servicejobbene kommer som et supplement til det, vi sidder og laver her, besluttet i en anden kreds. Men vi hørte ikke noget i 2-3 uger, indtil vi så meldte ud, at vi ikke ville deltage i flere forhandlinger om hele finanslovs-komplekset, fordi vi ikke fik nogen imødekom-melser.

Jeg kan forstå, at der er andre partier, der har været udsat for den samme oplevelse. Og jeg må indrømme, at det blev noget ringere, da det så skulle vedtages i en snævrere kreds – og betydelig dyrere. Vi synes, at det er et meget mærkeligt forslag.

Som sagt var det jo principielt et godt tiltag, eller man kan sige, at det jo er tåbeligt at have et stort antal ledige, samtidig med at man har en masse opgaver i den offentlige sektor, som man døjer med at få løst, fordi man ikke har økonomi til at ansætte folk til det. Og det er positivt, at det her er ordinære job, altså job i ordinære løn- og ansættelsesvilkår. Og man kan også sige, at der i den måde, det er opstået på, er tale om en slags måde at overhale kasse-tænkningen på. Men jeg skal ellers hilse og sige, at der opstår andre muligheder for kassetænkning i den måde, som lovforslaget nu fremstår på: en forsøgsperiode på 2 år, men sandelig en forsøgsperiode, som strækker sig i en næsten uendelig årrække og derfor jo virkelig er dyr for staten på lang sigt.

Medvirkende dertil er jo også, at man går helt ned til såkaldte lidt ældre. Det er altså dem,